

Ang Mga Kaisipan Sa Musika Sa Timog Silangang Asya

Jose Maceda

Musika sa Timog-Silangang Asya

Di tulad sa India at Tsina na marami nang naisulat tungkol sa kaisipan sa musika — ang kapangyarihan ng musika, ang kaugnayan nito sa daigdig, ang mga musiko, ang mga elementong pangmusika at mga instrumentong pangmusika — ang mga naisulat tungkol sa musika ng Timog-Silangang Asya ay bago lamang, at ang mga naunang manunulat ay mga musikologo. Gayunpaman, ilan sa mga instrumento at ideya sa musika ng India at Tsina ay matatagpuan din sa Timog-Silangang Asya, at maaari pang nanggaling sa mga rehiyong ito. Halimbawa, ang organong pambibig sa Borneo, Laos at Cambodia ang maaaring pinagmulan ng kawangking instrumento sa Tsina at Hapon. Ang plawta ng Tsina, ang *hsiao*, at ang plawta ng Hapon, ang *shakuhachi*, ay parehong may butas na tipaan para sa hinlalaki at hihipang kahulma ng labi — mga katangiang makikita rin sa mga plawta ng mga Karen sa Burma, at ng mga taga Mindanao at Luzon. Sa Sulawesi (Celebes), ang mga instrumentong may isa o dalawang kuwerdas ay nakakatulad ng mga nasa India. Matatagpuan sa buong Timog-Silangang Asya ang mga kawayang de-kwerdas na maaaring isang matandang halimbawa ng *chen* sa Tsina at *koto* sa Hapon. Ang tuloy-tuloy at paulit-ulit na tunog ay ginagamit sa iba't ibang instrumento sa Timog-Silangang Asya. Nananatili ang tunog na ito sa India sa mga instrumentong kung tawagin ay *sitar* at *vina*. Ang paggawa ng eskala batay sa haba ng tubo ng kawayan gaya nang nakatala (recorded) sa kasaysayan ng Tsina noong mga libong taong nakaraan ay katulad ng konsepto ng paglalagay ng butas sa plawta sa Mindanao, Palawan at Luzon.

JOSE MACEDA COLLECTION

Ang musika ng Timog-Silangang Asya at ang daigdig na tropiko ay may pilosopiyang iniaalalay. Nakasalalay ito sa matimbang na paggamit ng kalikasan na nakahayag sa buhay ng tao — sa kanyang kasaysayan, pananaw, pagsamba, kasabihan at tugtugin. Sa kabuhayang ito nakapaloob ang malalim na paniniwala ng tao at ang kaugnayan niya sa kalikasan. Nandirito rin ang kanyang kaligtasan sa labis na industriyalisasyon at sa nangyayaring pagkawasak ng kapaligiran sa buong daigdig.

SUMMARY

Unlike India and China where written sources abound about musical thought—about the power of music, its relation to the universe, its musicians, musical elements and instrument—written accounts about music in Southeast Asia are a more recent work, principally of musicologists. Yet some of the musical instruments and musical idea in India and China are found also in Southeast Asia, and may have come from this region. Some instruments from the Philippines, especially in the South, are examples of this.

Two fundamental sources of musical thought in Southeast Asia are nature and rituals. Almost all musical instruments found in Southeast Asia are products of nature. Examples of this are carabao horn, coconut leaf clarinet, rattan spring clapper, crab-claw rattle, and many others, which appear in several varieties. Men's role in this tropical wealth is to accomodate with nature and not to fight it. Related to an accomodation with nature is a concept of time and how time is used in music. In music, the concept of the indivisibility of time is reflected in the use of rhythms, repetition, duration of musical forms and closing and ending of these forms.

Rituals become a vehicle of man to cope with nature. Without rituals, it is impossible to communicate with nature and without rituals, there is no music. In rituals, music becomes an integral part of the ritual. Nature, rituals and music are inseperable. In recreating a musical thought of Southeast Asia, it is difficult not to have a recourse to a unity of these elements.

In a contemporary life that increasingly makes more man-made tools in lieu of the natural products, and which tools make man helpless without them, a thinking of man in constant balance with nature depicts an instinct, much wiser and more secure than a reasoned thought of modern man.